

psit anno 1115 charte Mathildis Cauniacensis dominæ ream se agnoscentis injuriarum colonis ecclesiæ Parisiensis illatarum. Nomen adhuc ejus reperitur in synodicis concilii Catalaunensis litteris de controversia Vedastinos inter et S. Quintini monachos agitata, datis anno eodem. Non itaque anno 1114 ut volunt Sammarthani, sed ad summum 1116 mense Februario mortem oppetiit. Sepultum ferunt in capella Victorina S. Dionysii ad lavam. De eo Necrologium Ecclesiæ Quintinianæ ad vii Kalendas Martii. *Obiit sanctæ recordationis dominus Galo secundus abbas, hujus Ecclesiæ, postea Parisiensis episcopus.*

Quante vir fuerit existimationis probat singularis quæ inter eum et Anselmum Cantuariensem Ivonemque Carnotensem intercedebat necessitudo. Plures inter Ivonis epistolas ad Galonem scriptæ exstant. Hunc Eadmerus libro II De vita sancti Anselmi vocat viram bene religiosum et ecclesiasticarum consuetudinum institutionibus ab ineunte ætate imbutum. Id quidem probat ejus epistola ad Lambertum Atrebatensem episcopum (13), qui ad eum scripserat omnem ecclesiam in fide ac sacramentorum celebratione, et ex orthodoxorum Patrum institutione horas canonicas frequentando, sanctæ Romanæ catholicæ et apostolicæ concordare debere Ecclesiæ; quapropter Galo illum erudit de ritibus Romanis in divino officio persolvendo, quos ipse Romæ degens didicerat. Commodum videtur hic inserere epitaphium, quod Hildebertus Turonensis archiepiscopus Galoni cecinit nomine alterius Galonis forte nepotis successoris inscriptum (14):

*Te, pater et pastor, vult sanum natus ovisque
Vota, pater, nati suscipe, pastor, ovis.*

(13) Baluz. Miscell. tom. V, pag. 360.

*A Et mihi sisque pater, ex qua bonus, imo bonorum
Optimus ille pater destitit esse pater.
Ille pater mihi quæ de te dixisse recorder,
Gualo, valent alii, prævalet hic aliis.
Hunc tibi trado patrem, cujus communico reus,
Cui gravis hoc uno sum, qui parco suis.
Romam vado, vale: Romam se finxit iturum,
Sed melius potuit dicere: Vado mori.
Mors male blanda viro, minuensque quiete laborem,
Abrupit lucem nocte, viamque mora.
Nolo virum, dixit, gelidas sudare per Alpes;
Sed stes, sed maneat, sed moriatur, ait.
Vas fidei, vas justitiæ, vas simplicitatis
Occidit: illa suo vase cadente cadunt.
Sed te justitiæ vas supponuisse cadenti
Audio; quod si sit nemo, sitque tamen.*

Quod autem a Ciaconio, Francisco Quercetano et in Necrologio Sancti Victoris Parisiensis cardinalis a Paschali II creatus dicatur Galo, erratum est. Galo enim Parisiensis episcopus alius est a Gallone cardinali diacono tit. S. Mariæ in Porticu, quem Innocentius III in Gallias misit, anno 1208, ad visitandas ecclesias et adversus Albigenses, ut Rigordus, Spondanus, et alii scribere auctores, cujus statuta synodalia exstant ab eo promulgata tomo VI Bibliothecæ sanctorum Patrum, et perperam tribuuntur Galoni Parisiensi, cum aliquibus constitutionibus, quæ leguntur tomo XXVI Conciliorum typographiæ regiæ. Hanc jam observavit hallucinationem Gabriel Cossart S. J. in notis ad constitutiones Gallonis cardinalis tomo XI Concil., part. I, col. 35.

(14) Hildeberti Opera, pag. 1325.

GALONIS EPISTOLA AD LAMBERTUM

ATREBATENSEM EPISCOPUM.

(Est centesima vicesima nona inter epistolas Lamberti et aliorum ad ipsum. — Vide Patrologiæ t. CLXII, col. 694.)

GALONIS DIPLOMA

Quo ejectionis monialibus ecclesiam S. Eligii monachis Fossatensibus concedit.

(Anno 1107.)

Gall. Christ. nov. VII, instrum., 42.

In nomine sanctæ et individuæ Trinitatis.

Ratio quidem, et sanctorum Scripturarum monet auctoritas, ut qui pastoraliter Ecclesiis president, vigilantia cura, pastoralis sollicitudine subditorum vitam inquirent et inspiciant, ut in ecclesiis sibi commissis, si inhonestas et incorrigibiles viderint personas, aut ad statum religionis studeant revocare, aut alias omnino personas commutare, ne male viventium exemplo bene viventes corrumpantur, et pastores, si dissimulaverint aut tacuerint, ex consensu taciturnitatis in perpetuum condemnentur. Omnibus igitur notum fieri volumus monasterium S. Eligii Parisiensis, ordini quidem monacharum antiquitus fuisse deputatum, sed tandem diabolico instinctu, fragilis ille sexus ad tantam turpitudinis prolapsus est miseriam, ut publice sæcularitati im-

puenter adhærens, voto castitatis rupto, proposito religionis penitus abjecto, templum Dei speluncam fornicationis effecerit, et vocem nostræ admonitionis nullatenus audierit. Ego igitur Galo Dei gratia Parisiorum episcopus, et Guillelmus archidiaconus, tantum scandalum, tantam pestem minime ferentes, ex præcepto quidem domini papæ Paschalis, ex consilio regis nostri Philippi et filii sui Ludovici, hortatu etiam canonicorum nostrorum, infames et incorrigibiles personas pro turpitudine vitæ a prædicto monasterio eliminavimus, et omnino alienavimus, et altiori religionis ordine, cum Dei auxilio sanctum locum decoravimus. Noverint igitur omnes tam posterius quam presentes, quia monasterium S. Eligii cum omnibus ad illud pertinentibus, ecclesia B. Petri Fossatensis, salvo quidem jure Parisiensis

ecclesie, perpetuo habendum concedimus. Ita scilicet ut abbas Fossatensis prædictum monasterium tanquam cellam suam possideat, et in monachos illic Deo militantes, plenam ac perfectam abbatis potestatem exerceat; institutum est ut duodecim ad minus monachi cum suo priore ad serviendam Deo illic apponantur, qui juxta Regulam S. Benedicti ad ordinem tenendum sufficere videantur. Sciendum vero est, quia illam eandem potestatem quam prædecessores nostri in monasterium S. Eligii, et in abbatissam illius loci antiquitus habebant, nos in abbatem Fossatensem ex integro habemus, et in perpetuum retinemus, quantum scilicet ad cœnobium S. Eligii, et ad res illius monasterii pertinere videntur. Sed ut totius altercationis molestia in posterum excludatur, quid potestatis episcopus, quid juris aut consuetudinis canonici Sanctæ Mariæ, tam in abbatissam, quam in monasterium illud prius possederint, et modo possideant, evidenter et aperte distinximus. Sciendum igitur est, quod quotiens Parisiensis episcopus abbatissam ad justitiam vocavit, illa procul dubio omnem executura justitiam ante episcopum se præsentavit: si autem vel servus, vel ancilla, vel hospes illius monasterii, contra personam episcopi aut contra proprias res illius, aliquid forefecisset, abbatissa, audito prius episcopi mandato, in præsentia episcopi, illos ad justitiam faciendam adduxisset, et post justitiam episcopi, abbatissa suos strictus accepisset si voluisset; quod si abbatissa servos vel ancillas illius monasterii libertate donare, aut terram alienare, aut manufirmam facere voluisset, nullam potestatem, nullam id faciendi licentiam habuisset absque assensu episcopi, et absque carta sigillo ejus et cancellario firmata. Hanc ergo potestatem in abbatissam et in monasterium S. Eligii antecessores nostri habuisse dignoscuntur, et nos quoque in abbatem Fossatensis Ecclesie, eandem potestatis dignitatem, ut superius determinatum est, obtinemus. Nihil scilicet nostri juris relinquentes vel relaxantes, sed tantummodo abbatiam in cellam commutantes: canonicis vero B. Mariæ prædictum monasterium S. Eligii per singulos annos duos pastus ex consuetudine debita persolvit, unum scilicet in festivitate S. Pauli, alterum in festivitate S. Eligii; ita scilicet quod uterque pastus in refectorio canonicorum recipitur. Consuetudo etiam est ut conventus præfati monasterii, unam cum canonicis B. Mariæ processionem faciant, et in diebus rogationum, et in die Ascensionis, et in funeribus canonicorum, alias etiam processiones, aut pro aeris serenitate, aut pro aliqua tempestate, sive necessitate, si canonici facere disposuerint, necesse est prædictum conventum canonicorum instituta sequi, eosque si moridaverint, in iis processionibus semper comitari.

Illud etiam silentio præterire nolumus, quia quotiens mater ecclesia a divino officio cessaverit, cœnobium S. Eligii ex necessitate cessare, et tacere oportebit. Sub hac igitur distinctione potestatem, jura, consuetudines, tam episcopi quam canonicorum, breviter comprehendimus, ut nulla de cætero controversia oriatur, et jus et consuetudo utriusque ecclesie præsentis privilegio defendatur. Salvo igitur, ut dictum est, jure Parisiensis ecclesie, assensu quidem regis nostri Philippi, et filii ejus Ludovici, communi etiam canonicorum nostrorum consensu, ecclesie B. Petri Fossaten. monasterium S. Eligii in cellam possidendam concedimus, ea videlicet ratione, quotiens Fossatensis abbas debitam professionem in Parisiensi ecclesia fecerit, ibidem in præsentia episcopi profiteatur monasterium S. Eligii ex dono episcopi, ex beneficio Paris. ecclesie se habere et possidere. Volumus etiam illud determinare, quia homines prædicti monasterii in exercitum regis inconsulto episcopo nullatenus debent ire, sed abbas aut prior ex consilio et mandato episcopi illos debent monere et in exercitum mittere. Diffinitum est etiam quatenus in festivitate sancti Eligii canonici sanctæ Mariæ dextrum chorum, monachi vero sinistrum teneant, ita scilicet ut cum canonico illo qui eorum tenent, aut prior, aut cantor monachorum ad chorum tenendum recipiatur, et nulla alia persona ad id faciendum admittatur. Missam vero aut abbas aut prior cantabit, si neuter interfuerit, aliquis de clero nostro illam celebrabit. Sciendum vero est, quod illo die prædictus pastus redditur, scilicet ex sex porcis vivis et sanæ carnis, ex duobus modiis vini et dimidio sextario, et ex duobus sextariis et dimidio frumenti bene vanati. Pastus vero qui redditur in festo S. Pauli, de octo constat arietibus, et duobus modiis vini ad mensuram nostri claustrum, et ex tribus sextariis frumenti bene vanati, et ex sex denariis et obolo. Ut autem hæc concessio et institutio inconvulsa permaneat, præsentem cartam fieri præcipimus, et in signum perfectæ firmitatis sigillo nostro illam signavimus, et manibus canonicorum nostrorum firmam tradidimus. Sig. Galonis episcopi, S. Berneri decani, S. Adæ præcentoris, S. Guillelmi archidiaconi, S. Stephani archidiaconi, S. Rainaldi archidiaconi, S. Rogeri presbyteri, S. Landonis presbyteri, S. Durandi presbyteri, S. Anscheri levitæ, S. Joannis levitæ, S. Guineranni levitæ, S. Thebaldi subdiaconi, S. Guillelmi subdiaconi, S. Guilberti subdiaconi.

Actum publice in capitulo Sanctæ Mariæ, anno Incarnationis Dominicæ 1107, indictione xv, epactæ xxv, concurrente i. Philippo rege regnante anno XLVII, anno episcopatus Galonis III.

Gilbertus cancellarius scripsit.